

THẮP TẠ

Tô Thùy Yên

Thơ Mục

1. “Tặng phẩm”
2. Biệt tằm
3. Bỏ lỡ
4. Cánh diều
5. Chia tay ải Tây
6. Chim kêu bãi quạnh
7. Con sáo
8. Cơn mê
9. Du mộng
10. Dừng bước
11. Đá mộng
12. Đại bình nguyên
13. Đêm quan ngoại
14. Đêm thức
15. Đi xa
16. Đuối trông
17. Đường trường đêm
18. Gặp gỡ giữa đường
19. Hái rau
20. Hành giả âu sầu
21. Hoa sông
22. Hồn lạc
23. Hồn trôi
24. Huế oán
25. Không kịp
26. Lão trượng
27. Lễ hội
28. Nhà xưa, lửa cát ủ
29. Nhanh hơn
30. Nhớ có lần, trên Bắc khuya, nghe một lão đàn hát
31. Nổi mình lần giờ
32. Sát na
33. Soi mệnh
34. Suốt bãi sông Hằng
35. Thanh minh
36. Thấp tạ
37. Thấm thoát đời ta
38. Thương tật
39. Tị khách
40. Vẫn là
41. Vận nghiệt
42. Viễn Tây
43. Xót xa
44. Thơ tạ

Nguồn: Tô Thùy Yên, *Thấp tạ*, An Tiêm xuất bản, Houston 2004

“Tặng Phẩm”

*Thấp tạ càn khôn một vô ích
Thấp tạ nhân quần một luyến thương*

Thức cho xong bài thơ
Mai sớm ra đi
Cài hờ lên cửa tặng

Nguồn: Tô Thùy Yên, *Thấp tạ*, An Tiêm xuất bản, Houston 2004

Biệt Tăm

Chỉ là một bước, bước trờ
Mà rời từ đó tới giờ biệt tăm
Bao lần chạy vạy hỏi thăm
Hỏi chưa ra, đã trăm năm, sửng sờ

Bỏ Lỡ

Ít nhất một lần, đã bỏ lỡ
Cùng em ngoài cõi mộng lang thang
Chờ khai ngộ một dòng kinh cổ
Trắng kiếp ngồi lì cửa hõn mang

Cánh Điều

Thả xa vạ dậm ngoài
Kéo dài dĩ vãng thôi...
Chỉ bút, điều băng rơi
Đồng đất người lạnh mặc

Chia Tay ải Tây

Tặng Thanh Tâm Tuyền

Mới độ nào chia tay ải Tây
Đi đâu hay chỉ cốt rời đây?
Mây trôi, dăm mảnh nhớ hư hoặc
Gom chẳng thành câu chuyện thuận tai

Lời kiệm, quanh ba cái ý quẩn
Tiến đưa vừa một quãng mây bay
Ra về, thấy nhật nguyệt điên đảo
Ray rút chưa tròn hẹn ải Tây

Có thật từng chia tay ải Tây?
Mây qua để bóng cổ thư này
Tuyệt cùng ký ức nơi tới
Tin tức ngàn thu biết hỏi ai?

Bao nhiêu đống lửa đêm quan ngoại
Gió thổi tan tro mỗi sáng ngày?
Trong trời, mây ấy cũ hay mới?
ải Tây, lần nữa, lại chia tay

Mãi mãi còn chia tay ải Tây
Ngày ngày mây lãng đãng qua đây
Cõi đời giấu một phía mê tưởng
Đi nép ranh, mừng tượng ải Tây

1.2000

Chim Kêu Bãi Quạnh

Dưới lũng, trên triền, nắng xếp nhỏ
Nước ròng sâu, sông lảng lảng xa

Khắc khoải chim kêu ngày tận tuyệt
Ai trầm luân đó có về qua?
Mông quạnh bãi phơi vũng vướng mắc
Con cò lặng ngẩng lẳng hơi thu
Xác cây gục hỗn mang cảnh rế
Rừng đứng quanh đây, rừng tận đâu?
Gió thấp thoáng, xa xôi hiện ẩn
Đêm nay, mây đâu nghỉ phương nào?

Khắc khoải chim kêu hồn khuấy giạt
Cảnh nổi trôi giờ đã lặng chưa?
Ngán nước đục khoen lem cỏ sậy
Lưu mà chi chỉ dấu phù hư?
Xương cốt vẫn là xương cốt cũ
Đành rêm nhức mãi trở trời xưa
Linh chẳng những vàng tiền mẹ đốt?
Cửa để, con đi chơi về khuya

Khắc khoải chim kêu đời khổ nạn
Cò ai ngồi rặng cội cây già?
Chim vút lên như hòn đá ném
Rồi tôi, cái có chỉ là qua
Chiều nay, trên bãi sông run rủi
Mường tượng dòng sông trôi tro ta
Một mai, ngoài cõi gió hao đuối
Ai hỏi ai về ai trước kia?

Khắc khoải chim kêu mùa xoá giải
Hành nhân về bên giếng quê nhà
Ngõ trúc chiều ngát cơm gạo mới
Ngọn đèn thấp đợi đã rền hoa
Cởi đôi giày vệt, tấm áo tả
Xót xa như lột một lần da
Chiêm bao, âu cũng chiêm bao cả
Mưa lớn, chừng mưa rợp hải hà

Chiều bóc, bóc dần những rớt nắng
Loi ngoi nắm níu lũng triền xa

8.1998

Con Sáo

Con sáo trong lòng con đã chết
Bé ơi, sao bé còn đi tìm?
Còn kêu lạc giọng sáo ơi sáo
Rồi khóc trong chiều muộn nhá nhem?

Cơn Mê

Nhớ Cao Đông Khánh

La chair est triste, hélas! Et j'ai lu tous les livres
(Stéphane Mallarmé)

Hay là vẫn mỗi cơn mê
Trùng trùng mây sóng đi về, tụ tan?
Tới luôn, vượt vượt ngõ ngang
Mà coi sau phía hoang đàng có chi
Đàng nào cũng một lần đi
Thêm vui, bớt tẻ thôi thì tự ta...
Tàn khuya, đọc ráng bách gia
Nội thiên ngoại tập, người ra kẻ vào
Trăm năm một tiếng ừ ào
Thư kinh gấp dấu chương nào, bỏ lơ
Cõi ngoài, để rớt trang thơ
Gió qua qua nín nín hờ cỏ cây
Đã yên thân xác phen này
Có yên chăng nổi nước đầy, nước vơi?

3.2001

Du Mộng

Trải kiếp ngoài hoang vu
Lừa chấn huyền ảo
Giữa sao rộ đêm tạnh
Lần vết thiên thu

Bao năm rồi chưa xuống lại làng
Gió bạt mờ những nhẩn hỏi
Nàng có còn theo chị theo em
Rải đồng tiếng hát?

Nấn ná thời gian lưu ngụ ta
Ngõ ngàng ân hạn
Xa vời chó sủa
Sương trắng cửa động không tìm ra

Co thân trùn nổi lạnh
Ngăn ngắt hồn nhức lại chiêm bao
Ngùi ngùi tiếng nói bu chan mặt
Mơ màng em lẫn quất quanh ta

Mất chiếc áo để quên
Nhớ dấu cành sen đó
Dải Ngân Hà rã loang trời rỡ
Tiếc đêm thức một mình

Kẻ lên về được dặn
Đừng ngoái lại tiền căn
Buông mặc duyên khởi mây sóng cuốn
Ngờ đã thật xa quên

3.2000

Dừng Bước

Mặt trời mọc đã quá lâu
Bức bối nổi trần thân đơn độc...
Giữa một thoáng trống giao phiên của gió cát
Ta lau phẳng vàng trán nhọc nhằn
Lau phẳng ký ức xếp nếp

Đá Mộng

Nhìn đá, ta định chừng đá ngủ
Phải chăng đá giú mộng trong lòng?
Tại đây, đá sống lâu đời nhất
Đá rõ điều ta muốn rõ không?

Đại Bình Nguyên

Đất xa đuối, trời sâu vô vọng
Đất trời còn chịu đựng bao lâu?

Ngàn, ngàn dặm không bóng người, dạng mộ...
Hú, không nghe động tĩnh cả hồn thiêng
Chỉ những cuộn cỏ gai lẫn giỡn

Chim bay thoát ra chẳng?
Qua đây, gió kiệt tàn
Chung thân, thiên cổ bị cầm giữ
Mỏi nản cùng mặt nhật im trơ
Đá cũng làm thình, không có chuyện

Chiều nay, ai qua đại bình nguyên
Xa ngoài tầm réo về cửa mệnh lụy

Nhớ, như cỏ, xô tràn...
Mơ, như mây, tản mạn...

Mùa thu, gió bạc phơ
Kéo phết mặt người dài ngây ngất

Ôi mây vĩnh hằng, ôi cỏ trường tại
Ta từng thấy, từng quên, từng thấy lại
Từ vô nguyên tịch mịch thần linh buồn
Qua đặng đặng đi về một bóng mộng
Tận xoáy cùng bất biến của thời gian

Lời nào rót nghĩa đời?
Trót lập ngôn, thánh hiền e cũng hỏi...

Đâu nơi cuối đất?
Nào cõi cùng trời?
Đêm nay, người ngủ đậu nhà ai
Liệu có giấc mơ nào khác trước?
Việc đời, cũ ê chề...

Thì như trời đất, kiên trì thôi
Giam hãm tuần hoàn, quay nốt trốn

Tích sử rữ quên
Tâm tình giải bỏ
Về tới chưa, người qua ải Tây?

Chiều xa cù trôi trôi nắng tàn
Lan chạy sóng cỏ
Vèo ràn cánh chim
Bạt tựa rách tiếng mê đơn thoại
Vương vất nổi muện màng

Chợt trời đất rùng mình đổi cách sáng...
Nhẹ thênh huyền ảnh người
Cõi biếc sững trắng sao

Đất xa đuối, trời sâu vô vọng...
Chiều nay, ai qua đại bình nguyên...

7.1998

Đêm Quan Ngoại

Tạt vào, giữ phủi bóng đêm bám
Xoa nhận lại mặt, ngồi định hình
Nghe trong đầu chưa ngớt tán loạn
Gió lền vung lưới chụp mông mênh

Nhen nuôi một điểm lửa cô quạnh
Cầu những hồn dâu biển ghé qua
Lưới bút rã, mông mênh sống thoát
Gió lại thần săn riết chẳng tha

Bất giác nghe đâu đó khuấy thăm
Tiếng hỏi: Vì sao đến nỗi này?
Dặm cát phồng dằm lằn ngoảnh lại
Ngỡ ngàng ai khác đã qua thay

Gối đầu lên một chỗ không lý
Ráp lại xương, từng thối rã rời
Giờ này đã khuya khoắt thiên cổ
Chớp hiện mình soi dội lẻ loi

Cổ ngủ, mong thay được mộng mới
Đỡ thiu hồn rửa những tiền sinh
Mai nữa, lại đi cùng gió quần
Mịt mờ theo đuổi tiếp mông mênh

3.2000

Đêm Thức

Con tắc kè sực tỉnh mộng tiền sinh
Kêu mấy tiếng u minh buồn bã quá
Mấy chàng bạch diện giờ đâu cả?
Chuyện đời kể dở, dứt ngang sao?

Đi Xa

Đi như lạc trong trời đất
Thủy tận sơn cùng, xí xoá ta
Cõi chiều, đứng lại, khóc như liễu:
Có thật là ta đi đã xa?

Đuối Trông

Có lần nơi gió cát
Nhờ chút duyên thừa
Hạnh ngộ khách hành hương qua phương Tây
Soát lại mình
Ra chẳng còn thứ định gửi
Rớt đâu quên
Đành đứng đuối trông vàng bụi khuất

Đường Trường Đêm

Nước Mỹ này quá rộng và quá buồn
Anh không còn muốn tự định liệu

Tốc độ cao gài cổ định mặc
Đường trường lái băng đêm
Như tự nguyện thất giạt...

Bất biến nản trước đầu xe thăm thẳm mỗi khúc đường ngắn, rất ngắn
Như ta thấy đời ta từng quăng, quăng gần
Phải ráp nối mệt thành một liên lạc bất nhất

Vượt bạt mờ những vũng sáng kỳ bí lạc loài rờn ánh trên nền mây
Chỉ dấu những quần cư nào ở mặt đất
Có khác chi chẳng, nơi chưa từng đến ấy?

Vui lóe lên với những chấm đèn leo heo phía trước
Với những luồng đèn đi ngược xô loà
Nghe phả ảm loáng thân tình giữa những con người cùng lúc ở trên
đường
Không thấy biết nhau...
Rồi nghĩ lan qua những tình cờ giao chập trong đời
Cũng chóng vánh đến phủ phàng
Như một ảo diệu mịt mù của định mệnh
Mãi còn vô vọng với về sau

Thả hồn trôi theo một tấu khúc chừng quen
Dềnh giạt về những quá khứ bỗng ngoi nổi
Nhớ lại, cố nhớ lại những người bạn bật tin, những người thân tứ
tán...
Ngày tháng rùng rùng nổi rượt nhau
Máng rớt thất thần
Những âm bóng tàn vong ngờ chưa từng có thực...
Chuyến sinh tử cao tốc chạy vắng mạng
Lôi hung tàn ký ức bứt đầu, tay...

Những chực tắc xe nơi vệ đường
Mặc tình khóc cho tan ta

Ghé lại một trạm xăng, một hàng *fast food* hay một *rest area*
Đây là đâu?
Đây cũng là đâu đó vậy
Dấp nước đầu, cổ, mặt
Tỉnh tỉnh lại với đời...
Và trong những khoảnh đèn khoét động lẻ quạnh
Nhìn chút đỉnh những con người
Nhìn cuộc sống còn nửa thức, nửa ngủ
Hỏi lại mình: Lòng ngất tạnh khuya
Tìm đâu một chốn ấm hơi đời?

Chạy rề qua những cổng *toll way*
Ném dùm đồng tiền vào rổ đợi
Nghe lẩn nhanh chuỗi âm thanh va bật hoang mang
Thoáng cõi đời như mơ hồ...
Hoặc giả nhìn về mặt người thu tiền uể oải
Hờ hững tiếng cám ơn
Chùng nổi đời khá nhạt nhẽo

Ở những mối đường tẽ ba tẽ bảy phân vân
Muốn xuống xe, làm như kẻ lang thang xưa
Tung cao may rủi một đồng tiền hay một cành cây
Nhờ tình cờ định hướng hộ

Nước Mỹ này quá rộng và quá buồn
Anh không còn muốn tự định liệu

8.1998

Gặp Gỡ Giữa Đường

1.

Ghé vào chung chỗ nhân tình
Thương nhau cùng nỗi lộ trình vô minh
Rủi may thôi cứ dẫn mình
Một ngày vượt sức bình sinh một ngày
Cũng thì dâu biển xưa nay
Nẻo nhà đâu mất lạc loài hỏi han
Lát đây, mảng gió tách đàn
Bứt đi coi cuộc hoang đàng tới đâu

2.

Vào đây, có lửa, có người
Có cây rộng lượng che trời hộ ta
Có câu thăm hỏi quê nhà
Đường qua thế ấy, đường xa thế nào?
Giờ lâu, liệu lửa tiêu hao
Quơ thêm tâm sự cho vào chuyện chung
Giữ ta sáng ấm mặt lòng
Rõ đêm nhân thế vốn cùng loại đêm

3.

Đêm thân, trông giữa mênh mông
Ngóng người đi tới động lòng dừng qua
Rằng tôi vốn ở nơi xa
Lỡ đường từ độ theo ra chính mình
Nắm tay trấn tĩnh ngoại hình
Lựa chiều ổn định nội tình hoang mang
Biết ai ngẫu nhĩ sẵn sàng
Chung vai chia nỗi bất an dưới trời

4.

Đêm qua trời trải mưa phùn
Sáng nay hiển hiện một vùng dậy xuân

Đất bỗng cỏ trở lằng lằng...
Nhớ ra, ta cũng có lần trẻ trung
Đi như đi tới tương phùng
Coi đâu là chỗ tuyệt cùng của tâm
Gặp hoa như nguyệt đang rằm
Sao lòng đã sớm khuyết thềm hộ hoa?

5.

Sân ngoài xao rộn tiếng chờ
Dùng dằng không níu được giờ rời nhau
Đứng lên, thu tóm nghẹn ngào
Rượu còn, xin khát trời nào một mai
Buông tay rồi lại cầm tay
Nhắc lời bảo trọng, dặn ngày đào bông
Buông tay, thôi chẳng cầm lòng
Người chưa khuất, đã đào bông trăm mùa

4.2000

Hái Rau

Tặng Văn Kiếp Thiên và Nguyễn Thanh Châu

Chiều ra đồng hái rau hoang
Nghe sầu theo gió thổi tràn mặt ta
Ơn trời, ơn đất bao la
Hái đi, này những xót xa kiếp người
Cổ kim chung một mái trời
Kính Thi cũng có bóng người hái rau
Cúi mình, khổ lụy như nhau
Tập tàng mót nhặt trả hầu nợ thân
Cơ trời, núi đổ, sông dâng
Miếu đường bay mái, thánh thần lạc thây
Ta nhìn ta, lạ lòng thay
Tả tơi, đâu chỉ hình hài thấy đây

Đêm nằm, lệ chảy mòn tay
Nghe chùng đá nát vàng phai đến điều
Mặt mừng gió lửa liu hiu
Bóng nào khóc, bóng nào kêu, nảo nùng
Thịt rơi, xương rụng trùng trùng
Một thời thể ngã với từng xác thân
Dưới thềm, máu đọng ghê chân
Mới ầm cửa sập, đã rần cỏ lên

Bó thân che lấy mạng hèn
Sống đong một bữa, tâm chèn khổ sao
Quê người, lạ chỗ gói đầu
Lạ trắng sao, lạ cả màu chiêm bao

Miếng ăn đắng, nuốt nghẹn ngào
Chỗ sân thấp, biết khoảnh nào sạch dơ?
Kiếm còn chút đức ngu ngơ
Hổ chi, chẳng trải bãi bờ trăm năm?
Một mai gió xoá dấu nằm
Thản nhiên, trời đất lỗi lầm lại xưa
Kiếp này lửa nắng, dầu mưa
Hậu thân xin chớ nhớ thừa hiện thân
Xót thay hoa đời trên giàn
Quán xanh còn mở cho chàng về qua?
Rượu hồng, ai để phần ta
Lệ hồng, ai nén chờ sa một lần?

Thân nào, ôi chẳng là thân
Cát đau bởi nổi gió quần biết đau
Núi vây, trời hẹp, ngày mau
Liều đau chết điếng, nguôi đau ít nhiều
Hái nhanh cho kịp trời chiều
Ấy mê, ấy tỉnh, cỏ nhiều hơn rau
Làm người, đã phải làm sao?
Thêm bề rau thấp, cỏ cao, tội người
Cám ơn rau của đất trời
Hầm hiu chưa cả được đời đặt tên
Cám ơn rau của người hiền
Quản chi dưới vực, trên triền mọc khơi

Giá ta hỏi được một lời
Rau này, trăm họ mấy người đã ăn?
Bãi dài, nghe hú âm rân
Ngẩng lên, ngày đã bội phần chày nghiêng
Rừng đưa mái vồng treo triền
Như quần chiếu sánh, như lên gió qua
Lũng sâu, gom gọn nắng tà
Dải lau sóng ngắt bạc nhòa cuối mây
Biết còn ai đợi ai đây?
Hú lên một tiếng cầu may mới đành
Lắng chờ, trời đất lạnh tanh
Tuyệt vô âm vọng, rợn mình mình ta

Dặm về, xa bấy là xa
Lấy ai đồng cảnh cùng ta bước kềm?
Thu gom áo nón lèm bèm
Xốc vai bó củi lại kềm bó rau

Bóng xô dài ngã lao đao
Phải chăng lòng nặng, chịu đầu mà đi?
Dọc đường thấy suối xanh rì
Muốn nghiêng trút tất những gì đeo đai

1982

Hành Giả Âu Sầu

*Yết đế, yết đế, ba la yết đế, ba la tăng yết đế...
Bát Nhã Ba La Mật Đa*

Đi. Đi qua. Đi qua nữa. Đi qua nữa nữa
Mê mỗi chuyến miệt mài
Đau đáu chiêm bao ước hẹn quên
Buồn bã vương vất chút ngủ thiếu
Thoát lan từ tiền sinh
Trùng trùng những lớp cửa liên hồi mở, đóng, mở
Làm sao khỏi loạn tâm?
Người, hoa nhất thời của vịnh cửu
Từng ngày, từng ảo tưởng phai buông
Chết do sống
Tạo hoá tham công hay đã lỗi làm?
Biển tù hãm dẫy, vô phương thoát
Quảng bờ những xác sóng mưu toan

Đề đòi lấy một hạn kỳ tạm ngụ
Trước càn khôn, khách có hứa chi chăng?
Sao một đời không đáng một đời vậ?
Sao để xô vào một chương hồi lịch sử hỗn mang
Đáng xé vớt?
Sao chịu bịt mù hồn, chơi sinh tử quái đản
Nam quân, Bắc quân trời sai tru diệt nhau?
Tàn trận, ngồi sáng hoàng giữa bãi xác bạn, thù
Khóc loạn trí
Chính nghĩa nào thay được mạng người đây?

Khách một thời lâm cõi a tỳ
Đời bỏ đi, sá gì thân ngoại vật
Buổi trời đất bất minh
Người chưa đủ sáng thành người
Những đời nồng khai hoang dẫm tháng trước
Qua mùa đông, đã nổi chạt mồ tù

Chiều bầm máu thảm thiết
Bãi ao tối ngịt rừng nhân dạng trần truồng
Phải đó cảnh loài người sắp tận diệt?
Rồi sẽ chẳng ai còn khóc được cho ai

Khách cũng từng trẩy hội phồn hoa
Yêu đến rã tan mình
Thế giới không còn thường nhật nữa
Bữa ấy, nàng ca kỹ tài sắc đường mùa trái lòng van vì
Người ở đừng về
Nhưng rồi hạnh phúc vốn mau chán cảnh, chán người vẫn dứt áo ra đi
Bỏ lại đám tuý tùng bi đát ấy
Ai tử biệt lãng quên xưa
Một khác động tâm hồi dương chốn rộn rã
Én dệt vợi vàng chiều
Ngơ ngác lâu không, thờ thần nguyệt
Đâu cả rồi những thuyền quyên, thư sinh?

Khách cũng từng trôi xuống hạ lưu
Chung đụng với bản cùng
Ngậm ngùi cơm hẩm ngon, hậu muối ngọt
Cuộc hỗn sinh rừng rú
Người lớn chết bệnh soàng
Trẻ nhỏ suy dinh dưỡng mù mắt
Con cái đòi cha mẹ chia nhà ầu đả nhau
Bởi chẳng do lòng nhân lớn nổi lên
Cách mạng chỉ đổi phiên bày cướp khác

Khách có làn lao sóng tiền đường
Một đời khổ ải nặng là vậy
Kẻ tự trầm sao chẳng chìm cho?
Mới hay sống chết dễ mà khó
Mệnh nghiệp không là chuyện tự dưng
Khách đôi bạn tìm qua chốn cũ
Hỏi chẳng ra nhà mỗi quới hơn
Nên về yết lớn nơi sân mình
Một lời thâm tạ trăm năm chung

Chiều hôm ngồi cuối dốc
Thương trăng sao đầy đoạ ngoài không gian
Nhìn mê muội lửa hiu quạnh

Hồn thả rã mịt mờ
Vò võ nhớ quê nhà biết có không
Vũ trụ tạo hủy dở dang mãi
Khách mong chi hoàn tất chuyến trường hành
Thinh lặng có là thinh lặng hẳn?
Kẻ hỏi thăm đường đợi đã lâu

Liệu đời ta còn chẳng một chỗ phẳng
Đủ dọn quang mà dựng am mây
Nương ngày tháng, đi về không động bóng
Trụ nơi tâm, tựa tại giữa vùn xoay
Chuyện kể cốt qua đêm, nè chi chuyện kể lại
Chớ tru miền xa tối rợn gai
Nơi hốc đá, một cành hoa đợi sáng nở
Đi. Đi qua. Đi qua nữa. Đi qua nữa nữa

1.2003

Hoa Suông

Đành phận, hoa suông đã sớm rụng
Tựa cảnh hàn giầu ngấn sinh ly
Sân chiều, khom định những tan tác
Ưa trở đau thương mộng một thì.

Hồn Lạc

Một hồn bất phụ thể
Lạc từ dâu biển xưa
Tới trước, đợi nơi mờ
Nghe mồn bia chữa dựng

Hồn Trôi

Về khuya, khi tóc đã rộ trắng
Người gieo hồn trôi xiết Ngân Hà
Rạch ngắt một luồng rực hoa sảng
Tuốt rụng mình từng lớp sát na.

Huế Oán

Nửa khuya, vua trẻ lia kinh khuyết
Từ đó, thâm cung lạnh lửa đèn...
Trường thành nhiều chỗ đã sứt lở
Thương em còn thơm hồn nhãn sen
Mấy bận, sóng thần lấp cửa phá
Đêm giông, mẹ nhắc chuyện năm Thìn
Bạn về quê bạn, đường xa ngái
Trong nó, ngoài ni, nhớ chẳng yên
Tóc mai rụng đã bao nhiêu sợi
Mãi chẳng nguôi thắm một lỗ duyên
Sông chậm lặng trôi đời ản nhem
E tản đi hương bóng chập chờn
Nắng mưa đâu chẳng là mưa nắng
Sao nắng mưa này da diết hơn?

Một buổi, mây qua tầng tháp cổ
Trăm năm, em khóc lẽ vô thường
Mùa nhãn, mùa sen chừng đã quá
Lâu rồi, công chúa chưa về thăm
Khói sương trúc đá nổi vương vất
Nhang thấp, nghe đời chạng vạng thêm
Đèo cao, phá rộng, sông trăm nhánh...
Chuyển bước làm sao khỏi động tâm?
Chim kêu, ghèn khóc, sóng tan dạ...
Người lỡ thời đi tới xứ mô?
Một mai, chắc mỗi điều duy nhất:
Rêu mốc mờ thêm những đã mờ

10.1999

Không Kịp

Gặp lại nhau, nhìn sửng chẳng ra
Em thay đổi quá, tựa sơn hà
Thơ làm không kịp theo dâu biển
Mắt dẫu khô mà nhớ lại hoa.

LÃO TRƯỢNG

Lão trượng chiều quay về bản quán
Thong đồng đường tre trúc hắt hiu
Nghe, nghe trời đất hát xa lộng
Những tưởng tâm mình đang hát theo
Mừng linh thụ tóc râu khang kiện
Đông đúc chim về ấm cúng đêm
Mừng cổ đình tường mái phục chế
Đời trùng tu từ thịt xương rêm
Lớp bạn cũ ơn trời để lại
Trà vườn nhà, nước trữ mưa xưa
Giọng chùng như cát từ u ẩn
Cố sự, tro tiền thả gió đưa

Nhớ xưa thiên địa dậy hồng thủy
Núi sụp, rừng trôi, đời vắng hoàng
May nhiều, còn đứa con vợ vợi...
May ít, còn tiếng nói tùy thân...
Mưa như trời sập, mưa không tận
Bốn biển dâng thành một biển thôi
Hạt cây, mầm lửa truyền nhau giữ
Nhân loại còn đâu được mấy người...
Anh phải sống, may này nước rút
Đất trời lên, xuất hiện kỳ lân
Thời thánh vịnh, hiền thi kết tập

Đồng hoa thánh thót phượng cầu hoàng

Nhớ xưa thiên địa bày hoang hạn
Sông cạn, đầm khô, rừng rụi tàn
Gió thổi trùng trùng sa mạc chạy
Thú sầy đàn, nhân loại lìa tan...
Người chết, không còn người dọn cát
Bỏ mặc tình quạ mổ điều tha
Cát vùi cả xương trắng lưu dấu...
Mặt đất vô danh, ký ức loà
Thôi, ráng giữ gìn chút nước mắt
Mai sau nhờ đó nhận ra nhau
Sẽ mưa, trời sẽ mưa châu ngọc
Ta về sẽ, qua bãi lệ rào

Nhớ xưa thiên địa dấy binh lửa
Xứ xứ rần lên, người giết người
Thú loạn rừng kêu rú nhật nguyệt
Ruộng hoang, thành trống, ai tìm ai?
Núi đổ lấp sông, sao chổi hiện
Nhãn tiền sống chết, chuyện như chơi
Đêm trước, đại quân vừa hạ trại
Chiều nay, lều cháy, xác thây phơi
Xa giá càn dân lấy lối chạy
Trẻ giữa đường đứng khóc một mình
Sau cùng, có người lính chấp kích
Ra trước ngộ môn mà quyên sinh
Nhớ xưa thiên địa làm ly tán
Anh em nhà không ngó mặt nhau
Người chạy về thành, kẻ nhảy núi
Dốc đời cho một cuộc chiêm bao
Xuân Thu, du sĩ rao phượng lượm
Khiến mấy đời sau còn váng đầu
Xe kiệu rộn ràng cửa lớn nhỏ
Về ngang thánh miếu, mặt vênh cao
Có người nghề nói thơ đầu chợ
Chạy sắc phong thi sĩ với đời
Có người hàng thịt sẵn dao nhọn
Cũng rắp ranh làm tráng sĩ chơi

Nhớ xưa thiên địa rộn dâu biển
Người lạc người bởi ngọn đông phong
Ngọn đông phong càn rừng, bạt núi
Người thương người chút phận long đong

Cỏ đoạn rễ, luồng sông, luồng gió...
Chim xa đàn, bãi Bắc, bờ Đông...
Sao lúc rời nhau chẳng đổi áo
Khuya lạnh lòng, còn cái đắp lòng?
Rày đã ra sao, miền cố cựu?
Bờ giếng xưa, còn ai đứng trông?
Đêm nằm nghe tóc mai già rụng
Nghĩ lại, ràn tuôn nước mắt hồng

Nhớ xưa thiên địa bưng hưng trĩ
Khoác áo xuân, ra với đất trời
Dắt trẻ tắm sông, hóng gió núi
Giấc sương đêm rỗng, cửa không cài
Quạt ấm pha trà mộc độc ẩm
Nghe tan ngoài ngõ những phù vân
Toan xuống núi khoe câu thơ đặc
Trời đất khôn cùng, ai chí thân?
Xé rải gió tờ tờ sách nát
Đi kéo theo chuỗi chuỗi cười tan
Ta mừng trời đất cho ta mộng
Vui đồng hành qua cõi võ vàng

Cây yên, cỏ lặng, trăng thiu ngủ
Giường cũ, nằm nghe tiếng đế khuya
Mơ màng có một hồn xiêu lạc
Ngoài tối tắm, nhờ chỉ nẻo về
Việc đời, biết thế nào xong trọn...
Nước cuối sông còn lẫn quần chi?
Đêm xuân, dằm nguyệt lên sơn tự
Hỏi vị sư già chỗ trước kia
Sinh tử hai đầu chỗ trước kia
Sinh tử hai đầu mắc lại võng
Tan rền chuông vọng vọng mê mê
Trôi chìm xa với đường thiên cổ
Mỗi trữu hàng mi, khởi chuyển đi.

8.1998

Lễ Hội

*Anh xin em rỗi một ngày
Rồi xin ngừng rỗi suốt ngày hôm sau
(Bùi Giáng)*

Một ngày lễ hội anh qua
Nhớ ra, em tới, xa hoa một ngày
Rượu khai quật sẵn phần đây
Bây giờ em chuốc, một mai anh mời
Dẫu quên mặt, vẫn nhớ lời
Hàng tâm ứng trước để rồi tính sau
Người hôm nay, hứa hôm nào
Sách xưa đọc dở xếp vào hậu duyên
Tái hồi lễ hội lưu niên
Ấy sân đại nhạc, ấy miền phồn hoa
Khi xưa em ở lại nhà
Xuân thì nán đủ độ già trái son

Bữa nay lễ hội đang còn...
Bữa sau lễ hội không còn của ta
Khi xưa anh vội lìa nhà
Nôn chơi lễ hội, bỏ qua hẹn chờ
May mà gặp lại bất ngờ
May mà lễ hội còn giờ xa hoa

4.2001

Nhà Xưa, Lửa Cất Ủ

Tặng Phan Duy

Nghe trong xanh thăm thời gian
Dai dẳng
Tiếng con chó nhỏ bên hè
Sữa bóng trắng lu

Lâu lắm rồi, kể cố tình bôi trắng trí mình mới trở lại
Ghé nhìn vào...
Còn chỉ thế thôi sao?
Ồi những thứ từng một lần toàn vẹn đó

Có phải thời gian đã chạy phá qua đây
Đề lại những đồ vỡ?
Có phải thời gian đã lẩn định nơi đây
An mù loà điếc lác?

Kẻ trở lại diu theo giấc mộng muộn
Rẽ cỏ hoang, làn dẫu chút ta còn
Thôi, dâu biển cũng đã rồi dâu biển
Cầu những oan tình siêu thoát khỏi ta

Rất nhiều đêm, nguyệt còn mỗi gió trở qua thăm
Bể nước đọng
Cỏ lá quanh đây che tiếng nấc mơ hồ
Áng chừng bóng tối khóc

Bỏ không khoá, cánh cửa già quyến dụ...
Đã có ai về những lúc chập chờn khuya?
Con chim bay qua để rớt tiếng kêu sắc
Xả điếng hồn cô tịch mê mê

Trời động vũng xanh trên mái sạt
Chàng đứng giữa nhà, giới thiệu cùng em
Những ai xưa đã có lúc sum vầy
Em mừng tượng đời chưa từng đổi khác

Bàn thờ nhện giăng...
Nói chi đến cơm cúng?
Tội cho hồn con chó nhỏ vẫn nằm chờ
Mơ màng người chủ vừa ra đi

Chàng kể những chuyện không đầu đuôi
Như nhật trao em từng tờ huyền thuyết rách rơi vãi
Em nguyện thâm để mất đi thêm
Như cát ủ than hồng bảo giữ lửa

Hàng tre cổ trĩu đầu lưu cữu gió
Đứa nhỏ sảng chạy trong đêm trời rục trận giông sao...
Mãi một đời còn nghe nà tiếng đuổi ẩn hình
Đầu gò, cuối bãi

Giặc bó ráp, kẻ chỉ điểm trùm bao bó mặt đầu
Bác bật tin ngoài đảo tù, chú mất xác nơi vàm sông
Nhà lấy ngày đi làm giỗ cúng
Cha sống sót về, phế liệt cả thân tâm

Ngoài đồng lộng khuya, có người bị thọc giết
Tiếng rú hãi dung nham lũ động trong chàng một vùng sẹo bất an
Chiến tranh, mãi chiến tranh rồi rã...
Cha réo gọi dăm lần, biết mất đám con trai

Chàng lính trẻ ôm đống gã địch nhóc
Tán loạn thần hồn dưới trận mưa bom
Cô em nhỏ, chồng, anh đi cải tạo
Tự tận, một đời nhan sắc chẳng tàn phai

Chú em lớn, lính rã ngũ về đạp xích lô qua thời thế
Một trưa nào chết gục trên còng xe
Đám cháu con, nhiều đứa hư thân...
Nghĩ cho cùng, cũng không đáng trách mấy

Kẻ khổ doạ quỳ rút cở nhai trần an kiệt lả
Rồi ngựa mặt lên trời cao, nước mắt khôn cầm
Ngày đêm ta nghe thấy ta chết
Ém giấu trong đầu một tiếng kêu thương

Kẻ thất cơ trong hôn ám biệt giam cắt bút động mạch
Ngát sáng rạng một vùng hồng chập choạng những hồn oan cứu đỡ
lau nhau
Chuyện đã cũ nhưng mãi còn nhớ rớt...
Giác mịch đê cứng ghen dẫy la

Kẻ về đời khóc cha năm nuôi đợ
Khóc kiếp người có để mà chi
Con ra đi, lạy sống mẹ trăm tuổi
Các em thay anh một mai phò giá triệu, hầu minh tinh
Này bóng lạc hồn, chiều rổi bởi gió tuyết, còn đi đâu?
Có tới nơi chẳng, ôi những mả mồ xiêu lạc dấu?
Mai liệu sẽ còn ai chúc đãi đằng người
Lệ tái hội?

Hoa hương sắc cho đất trời động nợ
Người làm than, tạo hoá có ăn năn?
Em đến, dường như được gửi đến...
Chiều tối trời, chàng cảm thán trăng lên

Tình yêu sáng tạo em
Ôi ngọc nát vàng tan, em trước đây chưa từng hiện hữu...
Giờ lai sinh làm cô gái nhỏ dịu dàng

Dắt tay gã mù mê qua gió cát

Như có cả một vùng sao chọt đáp rợp
Gương kính em soi hiện nghiệp duyên chàng
Em đứng lại, khóc cựu tình sơ ngộ
Nghe hồn con chó nhỏ quẩn mừng em

1.1997

Nhanh Hơn

Cố gắng
Cố gắng theo cho kịp
Cái bóng mình như có đi nhanh hơn.

Nhớ Có Lần, Trên Bắc Khuya, Nghe Một Lão Đàn Hát

Tặng Đinh Kinh Hiệt

Ông lão khô quắt như thanh đước
Đàn hát mưu sinh bến Bắc đêm
Cổ vương oan khuất, tay u hồn
Miết dây, xé giọng, khóc nhân thế...
Âm bóng xưa về quanh chiếu manh
Trăng thiếp, sao mê, sông ráo gió
Buồn lan sóng nổi, tản không tan
Tiếng lên, tiếng hạ, nổi trong đục
Cổ bản đưa: Từ phu tướng đi...
Mòn mỏi, thành Nam, nghĩa sĩ tận
Kèn chiều tiếng lạ quận trời quê

Pháp trường úng máu, khí xung uất
Ngàn ấy năm còn nghe rợn thiêng
Biệt đảo, mùa mùa gió chướng nổi
Bè thả về không tới đất liền
Bao phen nước cũ thay danh hiệu
Mưa nắng bay lần hơi hướm quen
Trăng chết đồng xa, buổi mặt pháp
Áo đạo chìm cây cỏ cấm sơn
Làng đã cháy, im lìm bất trắc...
Người nhớ người mà cũng sợ người

Trời ơi, những xác thây la liệt
Con ai, chồng ai, anh em ai?

Mùa nước nổi qua mùa nước giụt
Đốt tay nào Thân Dậu niên lai?
Em về giồng dưới, qua bưng gió
Dạ bời bời nổi sậy, niềm mây...
Người còn, trời đất còn chan chứa

Ghe thương hồ khảm điệu huê tình
Sông bẫy ngã, thương, còn gặp lại
Muối mặn, gừng cay, trắng tóc xanh...
Chỉ cho con chỗ đời xưa sụp
Còn mới thành, con tự nhận ra
Nước chảy, đừng chờ khi xế bóng
Hối không làm việc nghĩa trôi qua...

Ông lão khô quắt như thanh đước
Cổ vương oan khuất, tay u hồn...
Tình ý theo người đi một đời
Một đời, dài hơn bốn chục năm

11.1999

Nỗi Mình Làn Giờ

*Qua ngày, chuyện có thành hoang thuyết
Đời nay thoáng chốc đã đời xưa*

Ngày qua ngày, trú dưới mái đầu
Ngậm ngùi thân sống sót
Cời lực tàn hơ cứu lấy hồn người...
Dâu biển ngoài kia chung cuộc chưa?
Chốn mông lung nuôi muện
Xốn xang tiếng hú réo liên hồi thương tâm rối hoảng
Những thất tán lâu ngày khó định danh
Một đời hư bỏ liều mưa nắng
Chẳng làm xấu mặt đất trời sao?

Tụng biết mấy thời kinh...
Quá khứ chẳng siêu thoát
Tụ ám ngày đêm nơi cổng ta
Lâu dần người sống ngại qua lại...
Chạng vạng sánh nhanh
Ta bây giờ đã lỗi thời đặc
Đời không thấm nổi nữa tương lai

Đã có lúc bụng lầy nổi mình đau điên càn chạy
Băng lửa, giã chông
Những tưởng là xa thoát
Một buổi khựng định thần
Vô vọng, ra mình chỉ chạy quần
Trời đất khôn cùng ư?
Lòng ta lòng lộng lười

Ôi đứa bé xưa kia háo hức lên nhà đi
Vượt lên trước đời mình
Nhìn cõi thế
Tung tích vui chôn tận địa đầu nào?
Thương quá, chiều nay, gió vánh vát
Xác điều vật vã ngọn tre cao
Vớ bản thân, ít nhiều ta có lỗi
Lỗi chẳng ân cần cảm cộng những ngày vui

Tuổi già, giấc ngủ mót
Sao nuôi mỗi mộng trường?
Con thần lẩn khuya chắt lười tiếc...
Nghịch giống nòi mãi chẳng tan ư?
Lửa đã morn
Nào ta còn chi để chụm thêm?
Gà gáy hiệp đầu như có vội

Ở chốn mệnh danh là chốn cũ
Dân gian thay mới những truyền kỳ
Đất trời ủ lú chiêm bao khác
Dâu biển làm mưa nắng lạ đi
Bụi rác mỗi thời, một dạng loại
Chồng sâu thêm những địa tầng quên
Người về không biết có đúng chỗ
Lịch sử qua đường đã cải trang

Bạn lúa ta nhiều người đã chết
Bó mang đi phân mọng góp chung
Chuyện thuở nào vừa tai người thuở ấy
Mỗi sự tình, một tuổi đời riêng
Độc giả về già chỉ đọc lại
Đôi khi ta lười biếng chuyện trò
Đôi khi ta lảm bảm mình ta

Nhà ta xưa nghe nói chẳng còn
Di chỉ đời ta xưa mất theo...
Đã thân rơm, chắc đâu là chỗ cuối
Gió qua, đức đủ giữ mình chẳng?
Dưới chân ta, đất nào chẳng đất vống
Đời quấy gây chao đảo thất thần
Thôi hãy mừng còn đứng được trên đó
Cố sức giữ thăng bằng
Lắm lần, trán rịn dẫm

Phước thay, những đau đón ma sát
Đã chẳng làm lòng ta xơ chai

12.2002

Sát Na

Đứng trưa
Tưởng nghe được chông chênh
Tưởng thôi, nháng tưởng thôi
Trí năng nào nhạy kịp.

Soi Mệnh

The stars are threshed, and the souls are threshed from their husks
(William Blake)

Bởi tất cả vô thường
Nên tất cả miên viễn

Trời không nắng mãi, không mưa mãi
Đến một lúc nào người chán người khách lạ là người
Những câu chuyện nghe lần đầu
Sao cứ như là nghe lặp lại
Phải người đã tiêu pha bắt kẻ trên đường đi
Biết bao phóng tưởng không bồi hoàn
Để bây giờ tâm não xác xơ
Chẳng hứng khởi nào buồn mai phục trần lộn
Gió lướt lướt từng trang sách lật vội
Tản rã mảng mộng sót
Hương vị đời không cầm

Một buổi vuốt tóc mình
Nghe sứt ghê lòng tay
Quá một hạn tuổi nào
Sống nữa hầu như để giữ sống
Qua ngày một trí nhớ lâm chung
Đâu rồi gã trẻ người bạt mạng lao đầu
Vào những bất khả ư nghi đá chỏm
Chết vô thừa nhận, thương, thương thay!
Nào phải chỉ một lần, người đổ sụp
Tán đờm rụng rời
Bởi một tiếng nạt quyền uy dứt khoát
Người cũng hằng chứng kiến chớ không ư
Trí tưởng quy nửa chừng đường viễn thám
Những cột biên không đời được xa hơn

Thế nhưng người sẽ vẫn yêu đến giọt nước mắt cuối
Những ánh đèn héo hắt thư phòng
Linh hiển những hồn ma không thoả nguyện
Cũng như người sẽ vẫn yêu đến giọt nước mắt cuối
Những đóm lửa rời rã lữ hành
Vô vọng những quần tỵ sẽ tan tác
Mặt đất lẽ nào không đón đau?
Trời sao có hồi cũng đuổi kiệt
Đã là nỗi buồn rầu tử tận
Còn chính mình, người chẳng thể yên thân
Chữ nghĩa xếp dọn được gì một đầu óc hỗn độn?
Văn chương rồi cũng đến phụ nhau thôi

Lấy mình soi mệnh mình

Sòng phẳng án khổ hình vắt đá lấy máu viết
Viết, viết như chép phạt những điều thừa
Về một kỳ tích tối cổ mãi hư bại
Cúi mặt, ngậm nghẹn cổ núi lửa
Sôi những toan
Mưa gớm bất bình chính trực nghịch thiên địa
Việc rõ là vô nghĩa
Sao chẳng đẹp quên đi?

Người ngờ chừng đã lãnh sai mình khi tại thế
Ôi kinh điển nào chẳng là bia chú đoạn trường:
Nơi đây nhân loại cùng quần không yên nghĩ

Phật vô ngã có trăm tay...
Người tay trời có trăm hồn
Phanh xé thảm, khó tụ hồi sở trụ
Ai kẻ diện kiến được hoang tàn phải tắt tiếng
Cửa hiền minh không mở nhận khách rong ca
Khúc miên tấu chỉ thuần những dấu lặng
Chiều nay, gió cát lại đưa người về qua chợ cổ quận
Đứng tàn ngàn, không gặp một ai quen
Bất giác chép miệng:
Sao người đời không dễ dàng hơn với nhau?
Nhất định người sẽ vẫn yêu đến giọt nước mắt cuối
Một mường tượng kỳ vĩ dấu bất toàn đang mờ mịt đi qua

4.2004

Suốt Bãi Sông Hằng

Tặng Lê Hữu Khoá và Bích Anh

*Khuya rồi, nước đã đầy trăng
Đi về suối bãi sông Hằng, gặp ai?
(Đi về)*

Sông Hằng suốt bãi chờ nhau
Cát mòn mỗi cát, mùa hao hót mùa
Hẹn về, dù nắng dù mưa

Che đầu, sẵn tấm lòng thừa tuyết sương
Đường, đi rồi nhận ra đường
Biển dâu thì đã tỏ tường biển dâu
Tìm người, hỏi gạn chiêm bao
Tưởng người, nhớ buổi nguồn đào vẫy tay
Có xa, cũng dưới trời này
Có xa, cũng nội lòng này, chẳng xa

Nại Hà, cỡi cả đi qua
Chỉ trần lai lịch làm da bọc mình
Cõi anh, râu tóc bất bình
Cõi em, em có thuận tình với em?
Dần lòng, có ấy là thêm
Ít nhiều chi cũng cứ xem như nhiều
Đòi phen toan đẩy cửa liêu
Ra cùng thiên hạ vui chiều ngửa nghiêng
Hát ngao, xá mũ, nhật tiền
Cuộc tan, lau mặt trả mình được sao?

Nguồn đào trôi xuống nhánh đào
Hỏi thăm còn hết chiêm bao chỗ nằm?
Một lời thôi cũng trăm năm
Chiêm bao đi lại chỗ nằm đã quen
Em về, gió cát oà lên
Trăm thương nghìn nhớ vỡ rền thế gian
Trở chiều, ngồi lại cời than
Thổi bùng ngọn lửa chưa tàn ba sinh

1988/2003

Thanh Minh

Trọn ngày, hồn mộng rong chơi
Miền cỏ non xa rợn
Lúc chiêm thu không
Còn chưa muốn trở về mồ.

Thấp Tạ

Tặng Huỳnh Diệu Bích

Trăm năm đã chẳng nề hà...

Một mai nàng lên núi chan chứa
Hỏi tìm cho gặp đá tiên tri...
Về sau, đời có ra sao nữa
Cũng đã đành tâm sẵn một bề

Đá, chẳng đá nào lên tiếng với...
Nàng đi thôi đã nát chân hồng
Nghe con vượn ẩn thân khóc hối
Một lần bỏ lỡ chuyến lìa non

Một mai nàng vô rừng u ẩn
Nhặt trái nưa về nhuộm dạ sầu
Thấy trăm họ cỏ cây chen quán
Nương náu nhau mà tội nợ nhau

Con loan, con phượng bay đâu lạc
Đến nỗi nào, sao chẳng gọi bày?
Nếu như hoa biết chiều nay rụng
Âu cũng vui mà nở sáng nay

Một mai nàng qua cầu cam mặc
Mưa nắng gì thôi cũng một thì...
Rau hạnh, rau vi từ lúc có
Chưa từng nguôi biếc bãi Kinh Thi

Cửa đẩy lằm, vô lường cuộc diện...
Ba ngàn thế giới đã nhà chưa?
Lâu ngày, thân thể rách như gió
Thấy lại mình như kẻ đáng ngờ...

Một mai nàng đến thành hoa gấm
Hát một chiều, tiền tường ngập chân
Vui nồn náo trời, thốc tháo biển...
Một lần, thử đổi bỏ chân thân

Gà nửa khuya gáy xộ trắng muộn
Ai hồ nghi lộn kiếp bên này?
Con chó khóc tru ngoài địa giới
Ngờ ngợ người góc biển chân mây

Một mai nàng ra bãi vô định
Nhìn sông đổi lòng, nhìn núi chuyển chân
Mây bay bay như những vẫy biệt...
Nàng đứng cho tàn như một nén nhang

Thấp tạ càn khôn một vô ích
Thấp tạ nhân quần một luyến thương
Biển Đông đã một ngày xe cát...
Khuất giặt, mơ lai kiếp đã tràng

7.1998

Thấm Thoát Đời Ta

Tôi bây giờ cha mẹ chẳng còn
Các em tứ tán, bạn thừa vắng...
Đời rẽ quạt vô chừng
Người đi cùng nhau chỉ một đôi...
Rời thôi, chẳng lẽ rời thôi sao?
Gió dứt, tan hình tượng
Chim qua trời mang theo vệt bay
Mây nước chuyển làm người
Câu thơ soi mệnh viết mà khóc
Hồn chữ nhuần lần nữa nỗi đau
Sống đã phải đa mang...
Lòng mình vốn nặng nhất
Nợ dẫu dứt, còn dây tiếng nợ...
Nghịch dữ theo chân, bị đuổi xua
Náu lẫn vào mê hải
Nắng mưa thấm thoát đời ta
Mối một căn nhà rệu rã

Đòi phen năm tháng cũ dò về
Chó già lạ hơi sữa
Chuyện đời như thất thiệt
Vàng đá còn không giữ nổi mình
Biết nhờ đâu xác chứng?

Tuổi hạc cách ly ta
Cõi người xa ngoài tầm
Những giác quan suy đuối
Có đi ngàn dặm cũng là quẩn
Càng nhìn trời đất, càng hoang mang
Bữa qua bữa dọn mình
Cầu gặp chút vui rớt
Làm của ăn đường đi phôi pha
Ngóng quanh quất nghe vang quạnh quẽ
Thấy trăng sáng quá, ngủ không đành
Những mong có người thức chuyện vẫn
Mai chia tay, mang theo phần trắng

Thế giới những ba ngàn
Trước giờ qua được mấy?
Quê nhà nghe nói có
Chỉ dấu không tìm ra
Con vượn non xa khóc ảo ảnh
Còn ta lộn chuyển, nén mà đi...
Sức già, đến lúc phải bỏ bớt
Bỏ lại bên đường cái bóng ta

7.2002

Thương Tật

Vũ trụ mãi không xong
Thường hằng nỗ nát
Mỗi khuya, người mang về
Một dạng hình thương tật.

Tị Khách

Xuất môn, chuyên phán, dĩ trần tích
(Đỗ Phủ)

Bỏ sử tịch
Chạy lấy người

Quá đà khỏi thế cuộc
Sống trốn thừa

Chai đại vô can
Giữa những bất bình của thế giới

Một bước, đã muôn trùng
Vội vàng thay, thiên cổ

Tâm cảnh ta
Thêm một chân trời góc biển nữa

Đã xé muện
Làm lại ư những việc đầu ngày?

Chỗ ta đang ngồi đây
Kẻ qua đường chỉ thấy một chỗ trống

Cời ký ức
Hơ qua lòng lạnh lẽo

Gió xa máng cửa ta
Dặm mǎng trời cổ cựu

Nơi thăm thăm thượng nguồn có sự
Còn trôi lền những xác thân nguyên...

Căng kéo dài đêm không ngủ được
Biển dâu hậu chấn chỗ ta nằm

Trong kiếp người, chìm nổi
Bám tuyệt vọng chiêm bao

Tìm khoanh vùng một chỗ chung đâu đó
Lưu mình với giống nòi

Nói, dẫu nói trống không
Cốt bảo gìn ngữ tịch

3.2000

Vẫn Là

Vẫn là tiếng thình lạng kinh hoàng
Đâu đó quanh đây
Do một vật đã rơi buông từ chỗ rất cao
Còn để lại

Vẫn là nỗi khuya khoắt đuối tuyệt
Đâu đó quanh đây
Của những bước chân hồ nghi thất lạc
Về tự lãng quên xa

Vẫn là cơn tức tưởi cầm nén
Đâu đó quanh đây
Bực ra từ xương thịt tử phận
Khốn quẫn tồn sinh

Vẫn là niềm nhớ nhung oan khuất
Đâu đó quanh đây
Về những khôn thiêng chưa hề hiển dạng
Ngày đêm chứng giám ta

Vẫn là sự đeo đẳng rợn người
Đâu đó quanh đây
Của những điệu ru hời vương vất thiên cổ
Đằm cây cỏ hôn mê

1996

Vận Nghiệt

Mãi vận nghiệt vào ta
Nổi bất ổn làm người
Rừng trần trọc âm chấn
Chim thú săn mỗi khuya.

Viễn Tây

Mỗi năm, bờ mỗi lở xa thêm...
Bên này sông
Chẳng còn nghe thấy nữa tiếng gà gáy điệu vợ
Bên kia sông

Có thể nào một sớm mai kia
Hoang mang bốn bề sương trắng mịt
Chợt đến khi trời sáng rõ ngõ ngàng
Thấy thôi chẳng còn gì, thôi chẳng còn ai

Trùng trùng vách núi rất âm vang
Lời khóc kể tối trời
Của những bộ tộc bị tru di
Theo gió vận cùng tàn tro những đống sị

Ai đã từng ngồi đây giữa đường hồ hải
Giữ đống lửa qua đêm
Gửi trước ra xa bao tình mộng thăm dò
Những ngày mai vô định liệu

Những bánh xe nặng rời rã lăn qua
Những mệnh mông bất biến chưa có mặt đường
Mùa hè trống thênh
Mùa đông tịnh không

Rút ruột, gửi gắm cho thời gian
Thi thể những người thân bất hạnh
Đã chẳng tròn được lời ước hẹn buổi đăng trình
Trở về chết nơi sinh

Thôi, trách chi người đi chẳng hết đường

Em bút ngang lời thề độc, ở lại thị trấn nầm
Có quán rượu hực lửa đèn, đàn hát, bạc bài...
Trước khi già, lấy chồng sinh con

Mai có ai về ngang quãng sông này
Xin ném cho hòn đất hỏi thăm
Xưa có người đi chẳng đến đích
Để con tuấn mã lại đời hoang...

Những năm mộ đá chồng rỗng kiệt
Hình hài người chết đã tiêu tan
Nhưng chắc đâu hồn mộng chẳng còn chạy giỡn bạt ngàn
Cho tàn hủ cuộc mê man cùng Vô Biên độc nghiệt

1996

Xót Xa

Đành thôi một mái tóc này
Tiện hôm mưa gội, sẵn ngày nắng hong
Lý gì trời đất phí công
Chim sao tiếng cũ, lửa trùng ngọn xưa
Chu tuần, sao rộ, sao thưa
Ròn bay tản nát tiếng mùa rợn không
Con quỳên lìa núi xuống đồng
Dãi thân, gập hạt đồng đồng, cũng ửng
Quen sao được với vô chừng
Bước trên đất lở, mừng từng bước qua
Thấy em đắp luống trồng hoa
Đời tha thiết đến xót xa lặng người

3.2001

Thơ Tạ

Trời rạng. Chuyến đi không hoãn được
Bài thơ tâm phát dầu chưa xong
Xin vẫn cài hờ lên cửa ta./.

TÔ THÙY YÊN

Nguồn: Tô Thùy Yên, *Thấp tạ*, An Tiêm xuất bản, Houston 2004

Nguồn: <https://www.thivien.net/T%C3%B4-Thu%E1%BB%B3-Y%C3%AAn/Th%C6%A1-t%E1%BA%A1/poem-gRJXTNhDCyKkel9dtDO2YQ>

www.vietnamvanhien.org

